

Milost vám a pokoj od Boha Otce našeho i Pána Ježíše Krista, který sám sebe vydal za naše hříchy, aby nás vysvobodil z nynějšího zlého věku podle vůle našeho Boha a Otce.

📖 Ž 69,17.20 + uvítání: vstupujeme do týdne, ve kterém se uskutečňuje naše spása, v němž byl Ježíš nejprve oslavován a pak zavržen, podstoupil utrpení a kříž, aby i pro nás došel života

🎵 326,1-4

Modleme se: Náš Bože, shromažďujeme se dnes před tebou, ale stejně tak se shromažďujeme uprostřed světa, ve kterém vládnou hněv, rozbroje a sváry, ve kterém nás tisknou bezpráví a žal, kde zůstáváme často proti útokům zlého bezmocní, bezbranní a s prázdnýma rukama. Ty znáš toto naše postavení, máš pro nás pochopení. Sám jsi to vše na sebe ve svém Synu vzal a prošel jsi tím. Děkujeme za ujištění, jehož se nám dostalo v Ježíši Kristu, ujištění, žeš vždy ve všem věrně s námi.

Prosíme, dávej nám prožívat osvobození skrze moc tvé lásky, která je silnější i než sama smrt. Prosíme, aby Ježíšova cesta do Jeruzaléma nebyla pro nás marná. Kéž právě on zůstává naším Králem, kterému budeme věrně sloužit. Prosíme, posiluj naši víru, že jeho trnová koruna je tím jedinečným vítězným věncem života. Dotkni se našich srdcí svým Duchem, abychom na Ježíšovu oběť odpovídali celým svým životem. Amen

🎵 632 = Svítá 215

promluva – vyslání do NŠ

📖 Fp 2,5-11

🎵 71,1-4

„Panovník Hospodin je moje pomoc. Blízko je ten, jenž mi zjedná spravedlnost.“ (Iz 50,7a.8a) Kéž dokážeme pociťovat a prožívat tvou blízkost a čerpat z ní tu nejlepší pomoc, kterou pro nás představuješ ty sám, náš Bože.

📖 Mk 14,3-9

Jsou různá gesta. Jsou gesta laciná, vlastně zbytečná. Ale jsou též gesta, za která člověk draze zaplatí. A ta mají svou cenu a váhu. Právě o jednom takovém jsme dnes, sestry a bratři, četli. Nebylo to vůbec nijak laciné. Stálo aspoň za tři sta denárů. Mělo přinejmenším cenu té vzácné lahvičky s olejem, který jistá žena vylila na hlavu Ježíše, když pobýval v domě Šimona Malomocného v Betanii. Ale mělo také cenu, kterou nelze penězi vyjádřit. Byl to skutek tak říkajíc prorocký.

Stojí za zmínku, co se v té době děje v Jeruzalémě. My jsme to dnes nečetli, ale popisuje se v prvních dvou verších kapitoly, jak se významní mužové domlouvají, že toho Ježíše se musí zbavit. Jen zatím neví jak, mají strach, že by to mohlo vyvolat vzbouření lidu.

Zatímco panstvo takto kuje pikle, Ježíš je se svými učedníky u stolu a mají jiné starosti. Přišla jakási žena, rozbila vzácnou nádobku a její ještě vzácnější obsah vylila na jeho hlavu. Učedníci vzplanou dle svého spravedlivým hněvem. „Plytvání! Zbytečná ztráta! Rozmařilost!“

Učedníci totiž nabízejí jinou alternativu, jinou možnost využití. Kolika chudým se prý mohlo pomoci. Byl by tady přeci bohulibý účel, jakým jistě udílení almužen je, účel, který by bylo možno i vyčíslit: „Kolik by jich bylo.“ Statistika by jasně dokázala, že společenství Ježíšových učedníků nemyslí jen na sebe, ale pracuje pro společnost. Ukázalo by se jednoznačně všem kritikům, že jsme k něčemu užiteční a prospěšní. Je přeci potřeba neustále dokola opakovat, kolik církev provozuje škol, nemocnic, sociálních služeb a kolik do nich investuje prostředků. Proč? Abychom utišili ty, kdo nás kritizují. Abychom si vylepšili svůj obraz v očích veřejnosti. Anebo také proto, abychom alespoň částečně uchlácholili své vlastní svědomí, že nejsme úplně k ničemu? I my umíme podobně počítat a vyplňovat statistiky. I my uvažujeme účelně. Jak pomoci nejen chudým, ale také sami sobě. K lepšímu obrazu navenek, k lepšímu obrazu sami před sebou.

Ježíšovo: „Nechte ji,“ znamená také: „Nechte toho vylepšování sebe sama.“ Nemějte neustále potřebu dokazovat si, jak jste dobří. A už vůbec toho nechte na úkor těch lidí, kteří udělají něco dobrého. „Vykonala přece na mě dobrý skutek.“ Jeho cena ukazuje na to, jakou cenu má Ježíš v očích té ženy. Nesmírně velikou. Proč ji za to trápit?

Tahle rovina osobního vztahu k Ježíši Kristu je důležitá. Bez ní se

vše hroutí. A naopak z ní vyrůstá i ta správná dobročinnost. Tak jako u dvojpříkázání lásky zní jednoznačně na prvním místě: „Miluj Boha,“ a pak hned v závěsu, neoddělitelně, ale přeci jen jako druhé, jako důsledek: „Miluj bližního,“ tak je tomu i zde. Láska ke Kristu dává vyrůst té správné dobročinnosti, která se hned tak nevyčerpá a bude jí záležet opravdu na těch druhých. Takové dobročinnosti bude stále potřeba, „vždyť chudé máte stále kolem sebe, a kdykoli chcete, můžete jim činit dobře.“

Hodnota toho, co ta žena udělala, spočívá ale ještě v něčem jiném. Je to čin prorocký. „Mne nemáte stále. Pomazala mne k pohřbu.“ Tak to Ježíš sám vnímá krátce před svátky. Kněží z Jeruzaléma i Ježíš směřují k pohřbu, mocipáni i Ježíš se na jeho pohřeb chystají. Ale každý jinak, každý po svém. Jedni jej chtějí mermomocí dosáhnout, na druhé straně on sám ví, že není vyhnutí, vidí, kam to spěje. Přijímá to pomazání vzácným olejem jako předznamenání své vlastní smrti.

Kněží z Jeruzaléma si myslí, že budou mít Ježíšův osud v rukou oni. Ale mýlí se. Ježíš sám jde událostem Velikonoc vstříc. Vědomě. Neuhne a neuteče. Ačkoli by se to jistě dalo nějak zařídit. Ačkoli byly příležitosti tak říkajíc vzít roha. Ale on spoléhá na Boha, na jeho pomoc, na jeho blízkost.

Možná by se mohlo zdát, že tohle všechno Ježíše zklame. Pokud zůstaneme na povrchu věcí a událostí, vypadá to tak. Vyjdou plány kněží. Ale ona je tu právě i ta druhá rovina celého příběhu. Rovina Ježíšova pochopení a jeho přímá cesta. Ačkoli to znamenalo ponížení, zmaření sebe sama a v poslušnosti podstoupení smrti na kříži. Jenže právě tímto způsobem jej Bůh vyvýšil nade všechno. Ten, na něhož Ježíš spoléhal, nezklamal. Jen jednal jinak, než jak si to my lidé představujeme. Představy kněží byly zklamány v tom, že i když Ježíše zabili, tak to tím neskončilo, nezavřeli se ho. Naopak nastalo něco, co neočekávali a co už vůbec nedokázali zastavit. Představy učedníků byly zklamány jinak. I je Ježíšova smrt zaskočila. Nenastal zázrak, zásah z nebes, který by té smrti zabránil. Bůh ale zasáhl jinak, pomohl jinak, učinil něco nového, s čím nepočítali. Jeho pomoc přišla. Jinak.

Bůh nakonec pro nás učinil víc než pouhé gesto. Dal plně svou lásku. Ačkoli to on sám draze zaplatil Ježíšovým životem. Amen

♪ 309,1-2.7-8 (první dvě a poslední dvě)

Náš Pane Ježíši Kriste, ty miluješ své přátele a odpouštíš i svým nepřátelům, ty střežíš tento svět a přinášíš pro něj svou spásu. U tebe se nyní přimlouváme:

Utěšuj ty, kdo byli zasaženi smrtí. Prosíme za nevinné oběti války v Sýrii, zavražděné smrtící chemickou zbraní, prosíme i za oběti odvetných útoků. Prosíme za oběti teroru v Petrohradě, Londýně i ve Stockholmu. Náš svět není pokojným a bezpečným místem, proto do něj vstupuj svým smířením a pomáhej jej měnit.

Upomínej nás na to, kde chybí láska. Prosíme za moudrost a bdělé svědomí mocných tohoto světa. Dohlížej na politiky, velitele armád, obchodníky – zvláště na ty se zbraněmi a municí. Dej, ať pamatujeme na pokoru, a to každý z nás. Náš svět je místem mnoha zásadních rozhodnutí, proto k nám přistupuj a v rozhodování nám pomáhej.

Tys sám sebe zmařil, abys zahladil nedostatky. Toho pamětlivi myslíme na hladové, na uprchlíky, na ohrožované a bezmocné. Ty ses ve své věrnosti i pro ně vydal. Náš svět je pro mnohé lidi místem nehostinným, proto jej navštěvuj svou mocí a pomáhej měnit pustinu a suchopár v rozkvetlou zahradu, kde se dá dobře žít.

Zůstávej s těmi, na něž druzí zapomněli. Prosíme za všechny opuštěné, příliš mladé či příliš staré na to, aby mohli být sami a sami se o sebe starali. Prosíme za ty, kdo se v životě různě ztratili a neumí najít správnou cestu. Náš svět je plný lidí a přesto je místem samoty, proto přijď a buď společníkem, který pomáhá tíži samoty nést.

Tvé slovo stále zní. Kéž je tvá církev co nejvíce slyší a žije podle něj a z něho. I náš sbor chce být společenstvím těch, kdo tě následují. Přijď k nám a pomoz nám být tvými, pomáhej naší víře růst a sílit.

Ve tvém jménu společně k Bohu voláme: Otče náš ... Amen

♪ 391

ohlášky

📖 1Pt 2,4.6

📖 2Te 3,3.5

♪ 326,5